

หลังจากได้บวชแล้วที่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ก็ดูเหมือนว่า
ทุกสิ่งทุกอย่างน่าจะเรียบร้อยดี แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้น
เพราะพระบวชใหม่กว่าจะปรับตัวเข้ากับเพศสมณะได้ต้องใช้
เวลามาก

อาตมาเคยบ่นบอภมอกราบคุณยาย มาบัดนี้เป็นพระ
แล้ว คุณยายท่านปรับตัวได้ทันที กราบพระลูกศิษย์ด้วย
อาการนอบน้อมเต็มอกเต็มใจ อาตมาเสียอีก บางครั้งที่ได้
รู้สึกถึงความรักความห่วงใยของท่านเต็มที่ ความซาบซึ้ง
ประทับใจทำให้เผลอยกมือรับไหว้ท่านด้วยความตื่นตันใจ

หลายครั้งเหมือนกัน คุณยายต้องเตือนบ่อยๆ ว่า

“อย่าทำให้ยายบาปนะ”

ตอนจำพรรษาอยู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ หลวงพ่อธัมมชโย และอาตมา ยังคงมาปฏิบัติธรรมที่บ้านธรรมประสิทธิ์เหมือนเดิม ที่วัดปากน้ำระยะนั้นไม่เข้มงวดเรื่องการรับแขกของพระมากนัก ใครจะรับแขกที่กุฎก็ได้ แต่คุณยายไม่ยอม

แขกทุกคน ไม่ว่าหญิงหรือชายที่มาเยี่ยม พระจะต้องออกมารับแขกที่บ้านธรรมประสิทธิ์ โดยเฉพาะถ้าเป็นแขกผู้หญิง นี่ไม่ได้เลย พระจะต้องรับต่อน้ำคุณยาย และคุณยายมักจะนั่งฟังอยู่ด้วย ความเข้มงวดเรื่องนี้เอง ที่ทำให้พระของคุณยายทุกรูป สามารถบำเพ็ญเนกขัมมบารมีได้อย่างมั่นใจและมั่นคง

ศัตรูของพระบวชใหม่อีกอย่างหนึ่งก็คือ เชื้อเก่าของความเคยชินอยู่ทางโลก ตอนแรกก็ไม่เข้าใจว่า ทำไมคุณยายต้องขอร้องหลวงพ่อธัมมชโยเมื่อครั้งบวชใหม่ๆ ว่า ให้เฝ้ารูปสมัย์เป็นพระवासกั้งให้หมด ขนาดเหลือหลงตาอยู่รูปเดียวที่บ้าน ท่านยังรู้ ให้ไปค้นมาฉีกทิ้งลงกระโถนด้วยมือของท่านจนได้

คราวหนึ่งเพื่อนของอาตมามาเยี่ยม ใส่เสื้อผ้าสไตร์ใหม่มาก พอเห็นปู่อาตมานึกทันทีว่า

“โธ่เอ๊ย... นี่ถ้าเราใส่จะหล่อกว่านี้เสียอีก”

นี่ขนาดตั้งใจมาบวชแล้วยังไม่วายเลย เพราะเชื่อมั่นยังไม่หมด ชนิดที่โบราณเรียกว่าผลไม้ยังไม่ลืมนั่น ถึงอย่างไรก็หวานไม่สนิท แต่ก็ไม่ได้จะสึก วันหนึ่งกลับไปเยี่ยมโยมพ่อ โยมแม่ที่บ้าน ไปพบว่า มีเสือตัวเก่งเหลืออยู่ตัวหนึ่ง แจกไปไม่หมด นี่ในใจขึ้นมาเลยว่า

“เสือตัวนี้ยังใหม่อยู่เลย ถ้าเราใส่ยังจะหล่อกว่าเพื่อนที่มาเยี่ยมเราวันนั้นเสียอีก”

เห็นใหม่ว่ายังเป็นไปได้ถึงขนาดนี้ ก็มันเป็นเชื้อให้ใจย้อนกลับไปคิดเรื่องทางโลก ถ้าคุณยายไม่รอบคอบในเรื่องเหล่านี้ บางทีอาจจะไม่มี “ทัตตชีโวภิกขุ” อยู่ในวงการศาสนาแล้วก็ได้